

forslaget. Dette er aldeles ikke Tilfældet. Det ærede Medlem mente, at naar man ikke havde noget Centralorgan for Vandafledningen, behøvede man heller ikke at have det for Vandindvindingen. Men disse to Opgaver skiller sig ikke saa lidt fra hinanden, og jeg tror nu, det vil blive nødvendigt at have et Arkiv, et Sted, hvor man kan ty hen for at faa alle fornødne Oplysninger om disse Sager.

Det ærede Medlem talte om de store Udgifter, der vilde falde paa det offentlige, paa Skatteyderne. Efter min Formening vil Udgifterne ved Sagernes Behandling ved Landvæsenskommission sammen med alle andre Omkostninger blive fordelt paa Anlægget, ligesom man nu i en Vandafledningssag fordeler paa Anlægget, altsaa ganske i Overensstemmelse hermed.

Det ærede Medlem nævnte før, at den foreslaaede Vandforsyningskommission ikke var vel egnet til at være Appellinstans, og at den ikke egnede sig til at taksere de Jorder, der blev lagt Beslag paa, eller Servitutterne eller lignende. Men det skal den jo heller ikke, for i § 6 henvises disse Forretninger til Taksationskommissionen i Overensstemmelse med Lov af 1857 § 6, altsaa en Kommission, der bestaar af 2 af Indenrigsministeriet og 2 af det paagældende Amtsraad valgte Mænd med en ledende Landinspektør som Vejleder, men ikke som Medlem. De Udgifter, der vil falde paa det offentlige, paa Skatteyderne, vil altsaa kun blive til Centraladministrationen, til Vandforsyningskommissionen, og jeg har ikke tænkt mig, at det skulde være en Kommission, der arbejdede til Stadighed, og hvis Medlemmer derfor skulde have store Honorarer for deres Arbejde, men jeg har ment, at der kun vilde blive afholdt ret faa Møder i Aarets Løb af hele Kommissionen. Det er Formanden, som skal tilrettelægge Sagerne, og hans Hverv vil sikkert være foreneligt med hans Stilling i øvrigt, idet det er Meningen at vælge en Dommer til Formand, saa hans Hverv vil sikkert heller ikke blive besværligere end den Opgave, der for Øjeblikket løses af den bestaaende Kommission for Københavns Vandforsyningsanlæg. Arbejdet bliver naturligvis nok noget mere omfattende, da det kommer til at dreje sig om hele Landet, men der vil sikkert kun blive Tale om store Sager i Forbindelse med de store Byer; alle de andre vil blive Smaasager, nærmest Ekspeditions-sager, og jeg maa formode, at de vil kunne bringes i Orden af en til Kommissionen fastknyttet Sekretær, hvis Løn vil blive

den faste Udgift, medens jeg ikke kan antage, at selve Kommissionen skulde blive saa overordentlig kostbar.

Stensballe: Jeg kan ikke læse Lovforslaget anderledes, end at der maa blive Appel til Vandforsyningskommissionen for de Erstatninger, der skal udredes for den Skade, der voldes ved Forandring af Grundvandstanden under Udførelsen af Anlægget eller ved dettes Drift, for saa vidt Billighed udkræver, at saadan Erstatning ydes. Saaledes er Ordene i § 6, Punkt 4, hvorimod der under Punkt 3 er Tale om den særlige Taksationskommission, der, saa vidt jeg kan se, ikke har noget med de Erstatninger at gøre, som der er Tale om under Punkt 4. Det er ud fra denne Forstaaelse, jeg har talt, og jeg kan fremdeles ikke se andet, end at min Opfattelse er den rigtige. Men det kan vi jo nærmere undersøge under Udvalgsbehandlingen.

Indenrigsministeren (Hauge): Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) sagde, at han havde opfattet de faldne Udtalelser saaledes, at man stillede sig velvilligt til hans Opfattelse om Kommissionens Overflødighed. Jeg tror, Udtalelserne maa opfattes saaledes, at man vil stille sig overordentlig velvilligt til Forhandlingen om dette Spørgsmaal, uden at man derfor paa nogen Maade paa Forhaand vil give Afkald paa sin Opfattelse, nemlig den, at der maa være et centralt Sted at henvise Sagerne til i visse Tilfælde, og at Kommissionen som Centralorgan maa omfatte hele Landet, maa have et Arkiv og maa samle de Erfaringer, som er nødvendige for en ensartet Behandling af Sagerne.

Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning overfor mine Udtalelser om, at de epidemiske Sygdomme nu i det væsentlige er overvundet paa Grund af, at man har bedre Drikkevand, at naar det var Tilfældet, var der jo slet ingen Grund til at gaa saa vidt som her foreslaet; man havde i det væsentlige løst Vandforsynings-spørgsmaalet. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa — jeg tror, jeg gjorde opmærksom paa det allerede ved Sagens Forelæggelse her i Tinget —, at saa sent som i 1914 opstod et meget prekært Spørgsmaal for København, idet Hedehusene havde faaet sit eget Vandanlæg og derfor ingen Brug havde for de mange Brønde, der fandtes derude; de blev uden videre opfyldt med alskens Uhumskheder og